

Vårens riter

Jag är en väderflicka. Jag är den som vänder ansiktet mot himlen och drar ett djupt andetag för att känna varifrån vindarna blåser, det anger dagens ton. Sydvästen är min favorit. Idag blåser det från norr. Det är vår, och obekymrad av de snåla vindarna störtar solen vårdslöst ner över våra vinterbleka ansikten. Påskliljorna exploderar i knallgula prunkande kaskader i Trädgårdsföreningen; det är som Wordsworths host of golden daffodills i Glencoyne Bay. Det är ett frosseri i gult. Och längs med Allén målar scilla och vårlök svenska flaggans färger i det gröna.

Människor blir galna på stan. Det är vrålande motorcyklar, blankputsade bilar, förföriska flickor med blåfrusna ben, det är sneakers på var mans fot, och solglasögon, bakom vilka man praktiskt kan dölja blickar fyllda av begär, eller bara ren nyfikenhet. Det är förälskade par som inte kan hålla händer eller ögon ifrån varandra. Och de ensammas längtan, oändlig. Det spritter i kroppen. Något vill. Något måste ut. Alla springer, alla längtar, alla söker efter något; det där som vi aldrig kan nå.

Då går jag ut i skogen och plockar vitsippor, det mest oansenliga av blomster, med en ljuvlig, oändligt svag, doft av skog och vår och något odefinierbart som minner om dagg eller dimma i gryningen. Och där, i gläntan i skogen, där vitsippsmattan breder ut sig åt alla håll, kunde det lika gärna varit 1973, eller vilken vitsippsvår som helst efter det. Allt flyter samman. Alla stunder i alla gläntor i skogarna jag plockat vitsippor i.

Jag är en vitsippsplockerska. Att plocka vitsippor är ett kall. Mitt enda. Det går ett eko genom dagarna och åren. Ändå är allt nytt igen. Varje april. Solen bländar ögonen och värmer i lä. Det prasslar i fjolårets förtorkade eklöv under fötterna, värmen från marken mot mina knän när jag faller ner, en liten spindel, skrämmd av jättens framfart, hastar iväg, och buketten växer i handen, vitt på grönt, med stänk av guld om man tittar noga. En liten stund är jag densamma som jag var, en liten stund upphör tiden, en liten stund känner jag livet i mig. En liten stund finns Jenny kvar. Och jag sjunker ner, jag lägger mig på bädden av frasande eklöv i vitsippshavet, bland spindlar, skalbaggar och myror. Jag sjunker djupt i min bädd av blad och blommor. Låter insekterna och spindeldjuren vandra över mig, som över jorden och växterna. Ser upp mot det blå. En oändlighet av blått. En illusion också.

Mina vitsippor i en vas på köksbordet och en bok i min hand; jag låter blicken glida över hustaken mot det blå ovanför. Vill följa med det blå. Vill känna hur det är, att vara något annat än jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Louise Sparring med Poeter.se id #47025 innehar upphovsrätten